

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP • FŐSZERKESZTŐ: BENEDEK ELEK

Cérna urfi

Tavaszi építkezés

Irta: Benkő Anna.

Gólya:

Keresem a régi fészket,
Nem találok;
Pedig itt volt háztetején,
Tavaly nyáron.
De Szél-urfi elhurcolta
A szalmáját,
Erre-arra szétdobálta
Pelyhes ágját.
Tél apóka sem kimélte
Gólya fészket. —
Ujra kell hát kezdeni az
Építést!

Fecske:

Eresz alatt kicsi házam,
Én megelétem,
Ugy van most is, mint amikor
Utra keltem.
Ablakából a kis Ferkó
Ügyelt rája,
Ő a világ legjobb szivü
Fiúcskája.
Nem engedte, hogy rossz
gyermek
Bántsa fészket,
Ezért boldog, vidám az én
Hazatértem!

(Pesterzsébet).

CSAVARGÓK

Irta: R. Berde Mária.

Az iskola jó messze van Hubáéktól. At a népes utcákon, a villamos felszállóig, aztán maga az utazás, és újból egy kis gyaloglás. Tütülő, burrogó autók, csilingelő biciklik az átjáróknál!

Eppen azért Huba édesanyja azt szerette volna, ha kisfiát a szobaleány mindennap elviszi és haza is hozza az iskolából. Ment is ez az első eleminek esztendejében. A másodikban már tiltakozni kezdett a fiuban az önérzet. Megkérte Böskét, hogy csak úgy két lépésről kísérje őt, s a viláért sem adta kezébe a könyvvel s tizórással rakott táskát, de sőt a szolongatást sem tűrte, ha valaki ismerős bukkant fel a láthatáron. Hadd ne tudja a világ, hogy egy hősi névre hallgató ifjút a szobaleány kísér az iskolába!

A harmadik szeptemberben Huba kereken visszautasította a gyámkodást. Autók ide, villamosok, biciklik amoda, amikor ő a nyáron, vakációban a nagytatánál még a bivalycsordától sem ijedt meg! Édesapja morgott egy kicsit, de befelé talán igazat is adott neki, — ekkora korában ő titkon szőrén ülte a lovat — s mégis doktor lett belőle, de sőt hasznát is vette a háboruban a korán eltanult lovaglási tudománynak!

Persze, azért szigorú leckefeladás előzte meg az első magányos utrabocsátást. Édesapa kezébe vette a zsebóráját, s arról magyarázott Hubának:

— Három percet kapsz az iskolától a villamosig. Tízet a villamosra. Ötöt onnan hazáig. Ez összesen tizenhét perc. Számítsunk ötöt arra, hogy a felszállónál esetleg várnod kell. Ha tehát tizenkét óra huszonnégy perckor még nem leszel itt-hon, akkor holnap Böske Kézzenfogva visz fel az iskolába.

Mondanunk sem kell, hogy Huba aznap még a kitűzött idő előtt otthon volt és ez jó sokáig így ment továbbra is, úgy, hogy már édesanyja ahhoz igazodott az óra helyett és akkor főzette be a levesbevalót, amikor Huba megnyomta az előszoba csengettyűjét.

Amig aztán egyszer... mit mondjak, a fiu nem késett többet tíz percnél, és még ez sem tűnt volna fel, ha a késői befőzés miatt az ebéd el nem tolódik egy kissé, márpedig az édesapa szigorú házi rendet kívánt.

Nosza, faggatóra fogták Hubát, aki csak annyit tudott mondani, hogy rajzóra után lassabban szedik össze a holmijukat, talán a zsoldár is hosszabb volt, amit ma énekeltek...

Másnap, harmadnap pontosan hazajött, de aztán ismét csak elnyult a rajzóra meg az ének. A szülőknek most már szeget ütött a dolog a fejükbe. Anyuka titkon levelet küldött a tanítónéninek, hogy tegye pontosan utrá a kisdíákjait.

A tanítónéni visszairt, hogy a gyermekek — fiúk, lányok — mindig rendes időben hagyják el az iskolát.

Akkorhát Huba unfi föllent, megállj csak!

Az apa szigorura fogta kisfiát. Valami hiba van a kréta körül; ki vele, hol esavarogja el azt a tíz, tizenöt percet? — Huba ötölt, hatolt, de csak azt fogadkozta, hogy máskor igyekezni fog pontosabban hazaérkezni. És csakugyan, ezen-tul sohasem késett egy-két percnél többet, de amilyen lihegve, kihevülve érkezett meg néha, az további gyanút keltett. Általában ögyelegni szerető gyermek, hát miért robog most úgy az ablak alatt, a kapu közben, — mintha be akarna hozni egy kis ellopott időcskét?!

Itt valami titok lappang, jó lesz utánanézni, nehogy a fiu esavargó barátok közé keveredjék. Egy délben az apa elsétált az iskolához, és az odasarkalló mellékutcából végignézte a hazaszéledést.

Kettősrendbe állítva, sorjában léptek ki a gyermekek a nagykapun. Ugy mentek, szépen az utcavégig, ott aztán jobbra, balra, elváltak egymástól. Azonban Huba, búcsút véve fiutársától, egy kisleányhoz lépett, aki hatalmas, régi-módi piactáskában cipelte a könyveit — szinte nagyobb volt a táska, mint a gyermek.

Nos, Huba elkéri a táskát, balkezébe fogja, a jobbát meg a kisleánynak nyújtja s azzal előre! Nem, nem amerre a fiu lakik, hanem kifelé a paloták, de még a módos épületek közül is, el egészen egy téglával hepehupásan kövezett külvárosi utcáig, ahol a házak méternyi mélységben vannak

építve, s a gyalogjáró magasan visz el mellettük. Árviz előtti, szegényes, régi hajlékok!

Az apa távolból követte a két kis csavargót és így nem hallhatta, hogy miről társalognak. De jól mulathattak, az bizonyos, mert Huba szüntelenül magyarázott és az arca olyan piros volt, mint a ropogásra sült pánkó, aztán a lábát is katonásan rakta, pedig két „borju“ is nyomta: egyik táská — a magáé — a vállán, egyik a kezében!

A kisleány inkább csak hallgatott, de néha szépen elmosolyodott s egy pillantást vetett Hubára. Különben vézna, halovány gyermek volt, egyszerű, sokatmosott piros kartonruhában.

Az apa, aki titkos labdarugó játszmát gyanított a déli késedelmek oka gyanánt, nem győzött ámulni a felfedezésen, hogy Huba lovagias szolgálatot teljesít!

Jó tizpercenyi utat tettek meg már az elaprósodó házak között, amikor a gyermekek végre is elbúcsúztak egymástól. Az apának be kellett ugrani egy kapu alá, különben szembe-találkozik a rohanvást visszaforduló Hubával. De hogy nyargalt a fiu, hogy tünt el a legközelebbi villamosmegálló felé!

Az apa csak annyit látott még, hogy a kisleány egy boltforma házikó ajtaján nyitott be. De nem is volt kedve, ideje a nézdelésre. Sietett a belvárosba, elfogott egy berautót, hogy megelőzze Hubát.

... A kis gavallér kifulladásra, kigyulva érkezett haza. Az apa próbálta kivenni belőle a vallomást, sarokba is szoritotta ördögös keresztkérdéseivel, — de Huba konokul hallgatott és utoljára is megereedtek ujjbegynyi könnyei. Sirt — egészen férfiatlanul, de teljes szívéből, — és ezzel elodázta a feleleteket.

— Nem lehet elkerülni a kellemetlenséget. Rajta kell esipnem a kis csavargót, és különben is be akarok menni a leányka szüleihez. Tiltsák meg ők is ezt a hazakisérgetőzést a gyermeküknek; beláthatják, hogy milyen nyugtalanságban vagyunk mi a Huba kimaradásai miatt! Keressenek neki valami külvárosi pajtást, aki nem mulasztja el miatta az ebédidőt. Rendes háznál senki még egy fél percet sem késztetik el az asztaltól!

Igy az apa, és még másnap újból utánament a két gyermeknek. Most aztán még nagyobb meglepetés érte. Huba nemcsak hogy hazakisérte a kisleányt, de le is ment vele a lépcsőkhöz, amelyek a mélyben épült házikóhoz vezettek és aztán mindketten eltűntek az ajtó mögött.

Az apa követte őket minden titkolózás nélkül, mert mostmár jön a nyakoncsipés és a leszámolás.

De mielőtt az ajtóig ért volna, szemügyre vette először a házat. Bizony, az ablakig szívódott fel benne a nedvesség, de attól eltekintve minden rendben volt rajta, a fal frissen

festve, az ablakokban, a tisztáramosott gyolcsfüggönyök előtt nyíló cserepes virágok.

Képeslapok, levélpapírok és cigarettásdobozok kínálkoztak a keskeny kirakatban, s az ajtó fölött ez állott a cím-táblán:

„Tóth Balázs dohányárusítása“.

Nagyot kiáltott a csengő, ahogy belépett az ajtón. Szűk volt a helyiség, a pulton s az állványon kívül éppen csak egy szék fért még el benne, a fáradtabb, vagy előkelőbb vevők részére.

A pult mögött biccentve állott fel a trafikos.

— Mi tetszik, kérem?

— Bocsánatot kérek, de én nem mint vevő jövök. A fiamat láttam betérni egy kisleánnyal...

— Igenis, kérem, csakugyan bejött hozzánk Margitkának egyik pajtása, hogy megnézze az örvös galambjainkat.

Hátrafelé intett az ablakra, amelyen át az udvarra lehetett kilátni. Ott állott a két gyermek az őszi verőfényben és felfelé lesett a szépen kifaragott, festett galambducra.

— Tetszik tudni, Huba urfi és az én kis Margitkám nagy barátságot kötöttek, mióta egymás mellé ültette őket a tanító úrnagyosa az iskolában.

— Oszálytársak talán? — kérdezte Huba édesapja kissé elesudálkozva, mert a leánykát, fejlettségéből ítélve, legalább két évvel fiatalabbnak vélte.

— Igenis, kéremalássan, de azonban tessék helyet foglalni, hogy megköszönhessem a doktor urnak, — mert Mósa doktor urhoz van szerencsém ugyebár, — hogy kedves fia annyiszor hazakalauzolja Margitkámát és segít neki cipelni a könyveket. Tetszik tudni, gyenge kis éhbetlen palánta ez az én madárkám, mindig akkora aggodalommal várjuk haza, nehogy elüsse valami jármű a Belvárosban. S azonkívül is, mindig olyan sápadtan jön haza az iskolából... eselédre pedig nem telik ebből a kis üzletből, ezt is csak a rokkantságomért kaptam, egyéb munkára alkalmatlanná váltam...

— Hogyan, Tóth ur hadirokkant?

A trafikos lenézett a saját jobblábjára.

— Fából vagyok uram, térden felültől lefelé. Hej Lodz városa, ott mentem én tönkre!

— Lodzban szolgált?

— Hatos honvéd voltam, Szabadkáról...

— Nahát ez érdekes találkozás, mert én is ott voltam Lodzban sokáig. Csapatkórházat vezettem.

— Akkor azt is tudja a doktor ur, amilyen sarak arrafelé voltak! Annak lettem én a nyomorékja!

Mélyet sóhajtott a rokkant trafikos... Mósa doktor is komolyat bólintott a sóhajtáshoz.

— Azzal a nagy sárral, majd hogy meg nem jártam én is. Egy éjszaka, ahogy visszavonultunk... mentem a bete-

geim után, utolsó voltam a transzportban, — három napja le nem hunytam már akkor a szememet — hát csak lefordulok a lóról eszméletlenül, bele a tárdigérő masszába, úgy állott az a műút közepén, mint valami vályuban, le nem folyhatott se jobbra, se balra! Tiszta csuda, hogy bele nem fulladtam, s ha a lovam nem áll mellém s nem hívja fel magára az utánunkjövők figyelmét, nyomom sem marad, úgy beletaposnak a sárba!

— Bizony, nagy szerencséje volt azzal a lóval, s áldja is a doktor ur a jó Istenét, hogy épen hazakerült. Nekem sem volt más bajom, mint hogy beleragadt a szijjas polyák agyagba a drága jó itthonkapott bakkancsom, adták aztán helyette hitvány papirostlpu jószágot s azzal mentem neki a télnek; nem csuda, hogy lefagyott benne a poszton a lábam... Micsoda szelek fúttak arra! Hát, már én csak láttam szelet életemben errefelé is, de amikor ott rákezdte — —

... A két gyermek ámulva állott meg az ablakban. Nini, az édes apáik belemegedtek a beszélgetésbel!

— Akkor még megnézhetjük a kertet is, hátha kinyílt már az ürömrózsa, mert tegnap hasadt az egyik bimbó — indítványozta Margitka.

Nem. Hubának ehhez már elment a kedve.

— Most mindjárt, mindjárt... — azt akarja mondani: „ki fogok kapni“, de ez férfiatlanul hangzanék. Szeretné azt is megkérdeni, hogy nem lehet-e valami más kijáraton lát egérutat venni hazafelé, de, sajnos, a kis trafik a kapu alá épült és csak rajta keresztül juthatni ki az utcára.

Darabig az ablaknál maradnak, kémlelődvé, hátha végre is hazamegy Huba édes apja! Legalább a Margitka előtt való kikapás megtakarítódnék ezzel, — gondolja a fiueska. De az óramutató vészesen halad előre, fél egy is elmúlt, s apuka odabent csak most vett elő egy darab tisztapapírt, most rajzol reá egy kis térképfélét, és aztán hevesen mutogat rajta, közben pedig mindenféle idegen városneveket emleget.

Mit is gondolhat otthon szegény anyuka? Kivált, ha a laskát már befőzette a levesbe!

— Jézusom, — üt most Huba a fejére — hiszen, ma csü-törtök van, rizsleves napja, a rizs a leghamarabb szétfő, nem lehet egy percet sem késni többet, lesz, ami lesz. eszébe kell juttatni apukának, hogy rendes háznál egy félpercet sem szabad késni az ebédétől...

Elszánja magát és belép a boltba. De senki sem is figyel reája. Csak amikor mindaketten köhögést mimelnek, akkor fordul meg a doktor ur és csak akkor vet ügyet Hubára meg a kisleányra.

— Hopp! — ugrik fel hirtelen, — én ugyan szépen belemegedtem a hadiélményekbe! ... No, gyere ide, Huba fiam!

— Édesapám, — szepeg az — tudom, hogy rosszat követtem el — —

Rosztat? Mósa doktor reánéz a szőke Margitkára, aki nek olyan vézna kis keze van és olyan sápadt az arcoeskája.

Ez a leányka az ő bajtársának gyermeke. Gyenge, védelemre szoruló kis csirke. Az ő fia pedig erős, mint a kő, piros és kerek, mint a helyesen sült cipó. Istenem, és ők ketten, ha más-más rangban is, de egy-halálnak árnyékában jártak, és jómaga, aki épségben szabadult meg. sajnálná azt a kis szolgálatot rokkant bajtársának leányától, amelyet a fiúcskának saját jószive sugallt?

Zavarba jött a doktor ur, a torkát is szoritotta valami.

— Csak annyiban hibáztál, édes fiam, — mondta, miközben megsimogatta Huba kerek fejét — hogy titkolóztál a szüleidtől. Ha tudtuk volna, hogy miben jársz, nem haragudtunk volna sem én, sem édesanyád. S ha már olyan szívesen vagytok együtt, hívd el vagy egyszer hozzánk a kis barátnődet, akkor aztán egész délután együtt lehetek és kedvetekre kimulathatjátok magatokat!

Mósa doktor megrázta Tóth trafikos kezét, és barátságosan intett Margitkának, úgy hagyták oda a boltot.

Az utcára érve Huba azt várta, hogy mégiscsak kap egy kis pirongatást, de édesapja inkább az óráját nézegette: ugyancsak elfutott az idő! Dehát csuda-e, amikor olyan emberre akadt, aki vele közös helyeken élte át a világháborút; aki még az utak kanyarodóit is úgy ismeri, mint jómaga. amerre csak sortorta őket anagyidők szele?

... Node mit mondjak a rizslevesről? Bizony, még a kánál is megállott benne, úgy megvastagodott az, mire a két csavargó: apa és fia hazaérkeztek. De az édesanya hiába próbált haragost mutatni, mert mosolygott is, meg könnyezett is, amikor megtudta a valóságot. Ugyan bizony, mit gondoltok, melyik csavargón mosolygott és melyiken könnyezett?

(Marosvásárhely.)

SZÓLJ ÉDESAPÁDNAK! Bármilyen nyelven megjelent folyóiratot, szaklapot, irodalmi szemlét, rádiólapot, könyvet, szakmunkát eredeti kiadóhivatali, illetve kiadói áron tudunk szállítani. Folyóiratokból készséggel küldünk ingyen mutatványszámot! Kérje díjtalan irodalmi értesítőnket! Érdeklődésre azonnal küldjük. Aesopus Lapkiadó.

A RÁDIÓ ma már a család legkedvesebb szórakozása! De jó műsort csak jó rádiólap alapján lehet fogni. Szállíthatjuk a legszébb kiállítású, legértelmesebb, s legolcsóbb németnyelvű rádiólapot, a „Deutsche Rundfunk“-ot, mely minden héten, pénteken már megjelenik! Mutatványszámot díjtalanul küldünk. Aesopus Lapkiadó.

Cérna urfi

(Képpel az első oldalon)

Egyszer Cérna urfi mit gondolt magába? Csapott a fejébe egy nagy tót kalapot,
Szépen felöltözött bársonyos ruhába. Zsuzsi szakácsnétól esernyőt is kapott.
Hej, huj, hej, huj, bársonyos ruhába! Hej, huj, hej, huj, de mekkorát kapott!

Két gyenge karjába kosarat akasztott,
Hej de megbámulták urak és parasztok!
Hej, huj, hej, huj, urak és parasztok!

Büszkén lépegetett a kényes gavallér, Piacon a kofák szép sorjába ültek,
Csengett a zsebében a sok lényes tallér. Cérna urficskának nagyon megörültek.
Hej, huj, hej, huj, a sok lényes tallér! Hej, huj, hej, huj nagyon megörültek!

Kosarat megrakták színültig almával,
Szép piros almával, legislegjavával.
Hej, huj, hej, huj, nem is az aljával!

Indult Cérna urfi haza egyenesen, Sem jobbra, sem balra nem nézett az urfi,
Lépett, lépegetett kényesen, begyesen. Kosárból az alma egymásután hullt ki.
Hej, huj, hej, huj, de milyen begyesen! Hej, huj, hej, huj, egymásután hullt ki!

Istenem, Teremtőm, több esett a sárba,
Mint amennyi maradt a füles kosárba.
Hej, huj, hej, huj, szép füles kosárba!

Urfik, kisasszonyok, reám figyeljete, Almavivésnek is tudni kell a módját,
E nagy, bús esetről mind példát vegyetek. Ezért éneklém el e szomorú nótát.
Hej, huj, hej, huj, mind példát vegyetek! Hej, huj, hej, huj, e szomorú nótát!

A vadászkastély titka

Regény

Írta: Fábian Gyula

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A kastély ostroma.

Reggel egy erős század katonaság vonult ki Gyöngyösvárról. Egy csapat tüzer egészítette ki a kis hadsereget, amely két ágyut vitt magával. A sereg vezére Hollóházi Tihamér kapitány volt, Hosszujusos, kemény katona. A mellét háborus kitüntetések díszítették. Fekete nagy lovon léptetett a kis sereg előtt. A katonaság után két szánkó siklott. Az elsőt Bánhegyi Kálmán rendőrkapitány ült, Harcsa Péter és Csuka Pál mesterdetektívek kíséretében, a másikon Csemesz Tóbiás ur hajtotta a lovakat, a szán belsőjében pedig Gáspár erdész ur eregette a füstöt egy nagy porcellán pipából.

Amikor a sereg a pornói erdőhöz ért, Hollóházi Tihamér kapitány ur kirántotta a kardját és megállást vezényelt. A seregből nyolcvan katonát arra rendelt ki, hogy fogja körül az erdőt, haladjon a kastélyig és egy árva lelket ne bocsásson ki az erdőből. Egy kis csapat pedig a két ágyuval egyenesen a kastélyhoz indult.

A tisztás szélén a csapat megállott. A két kapitány ur figyelmesen szemlélte a kastélyt. Hollóházi Tihamér egy kis nézelődés után megszólalt:

— Úgy látszik, van a dologban valami. Vékony füstöt látok felszállani az egyik kéményből, ez annak a bizonyítéka, hogy tanýáznak a kastélyban.

— Én pedig látom, hogy a lőréséknél csakugyan örök állanak. Mindegyik a puskáját előretartva, maga elé mered és valószínű, hogy lelövi azt, aki a tisztásra lép és a kastély felé közeledik. Ez megfelel annak, amit az embereim jelentettek.

— Mindenesetre óvatosak leszünk. Megvárjuk, amíg a körülzáró csapat ideérkezik. Akkor majd meglátjuk, hogyan fogjunk az ostromhoz?

Harcsa Péter, a mesterdetektívvé változott fodrászlegény azonban nem nyugodott.

— Kapitány uraim! Ha meg nem sérteném önöket, én kísérletet tennék valamivel. Hallgassanak meg engem, kremmásson!

— Hát csak mondjon valamit. Van még egy órai időnk, amíg a bekerítő csapat fölvonul.

— Tetszenek látni ott jobbra azt a lőrést? Amögött egy hosszú szőke szakállas briganti ácsorog. Még pipa is van a szájában. Én azt gondoltam, hogy azt a rablót könnyen meg lehetne ijeszteni, hogyha meggyujtanánk azt a szép szakállát.

— Maga annak a zsványnak a szakállát akarja meggyujtani? Hogyan?

— Óh, kremmásson, nincs annál könnyebb dolog. Mi most egy várat ostromlunk, nemdebár? Mondjuk, hogy ez most egy városostrom. Én azt olvastam, hogy valamikor városostromlás alkalmával az volt a divat, hogy tüzes nyilakat lőtték a várba. No, ezt itt

is megcselekedhetjük. Lőjjünk egy tüzes nyilat a haramia szakállába! Majd meglátjuk, hogyha a szakálla meggyullad, tovább is olyan vitézül fog-e őrködni a lőrés mögött?

Hollóházi kapitány ur vállat vont.

— Megteheti, ha éppen mulatni akar az ur. De várjon addig, amíg teljesen körülvevük a kastélyt, mert ha azok ott megtudják a nyilazásból, hogy körülvevük őket, bizonyosan tüzelni fognak. Talán kitöréssel is megpróbálkoznak.

Harcsa Péter megköszönte az engedelmet. Egy rekettyésben körülnézett és egy jó méter hosszú mogyorófa-vesszőt vágott. A vesszőre erős kenderzsineget feszített és egy-kettőre pompás nyilat hévenyészett. A katonák gunyosan nézték a borbélymestert, aki ilyen ősi fegyverrel akarja megkezdeni az ellenségeskedést, a mai gépfegyveres világban.

Jó ideig tartó várakozás után egy őrmester azt jelentette a kapitánynak, hogy a bekerítő csapat fölvonult, az erdőben semmi gyanusát nem talált, az egész sereg körülzárta a tiszta és a bokrok között elrejtőzve várakozik. A kapitány ur kiadta a parancsot, hogy senki a katonák közül a tisztásra ki ne lépjen és addig ne tüzeljen, amíg ő arra parancsot nem ad. Azután intett Harcsának:

— Most már készen van minden az ostromra. Tegye meg hát az első lövést. Elvégre valamivel el kell kezdeni a dolgot.

Harcsa elődépott, egy könnyű nyivesszőt vett elő, amelynek a végére benzines rongyot kötött. A benzint Csuka Pál kölesönözte, amennyiben benzines öngyújtójának egész tartalmát áldozta föl a nemes célra. Harcsa Péter lángra-lobbantotta a benzines rongyot, rövid célzás után, mintegy kapásból, rálőtt a szakállas haramiára. Harcsa Péter lövése remek volt. Pontosan célbatalált és egy pillanat alatt lángbaborította a rabló szakállát. A hosszú szakáll rótt lánggal égett, miközben vastag, fekete füst szállott föl belőle. Az ostromló sereg vezérei azt várták, hogy a haramia ijedten menekül és a társai pedig lövöldözni kezdenek. De nem ez történt, hanem olyan-valami, amely példátlanul áll a városostromok történetében. Az égő szakállu haramia nem mozdult el őrhelyéről, hanem vitézül állott a lőrés mögött. A láng az égő szakállról bekúszott a lőrés mögé, egy pillanat alatt lángot fogott az egész ember és lobogva égett, akár csak Néró fáklója. Öt perc sem telt el, a haramia összeroskadt a lángok között, eltűnt, elhamvadt a lőrés mögött. A várban (akarom mondani a kasélyban) ugyanakkor eltűnt a kémény füstje, az emeleten egy ablak csapódott be és mély csönd honolt a kisértetek tanyáján. A többi ór rettenetesen állott a lőrések mögött.

A tiszték összenéztek. Hollóházi kapitány a bajuszát rágta. Bánhegyi rendőrkapitány ur elmosolyodott.

— Mondok egy verset, amelyet mindenki ismer:

„Volt egyszer egy ember,
Szakálla volt kender.
Megégett a kender,
Odalett az ember.”

Hollóházi kapitány ur felfigyelt:

— Azt akarja mondani, hogy itt valami csalafintaság van a dologban?

— Gondolhatok-e mást, mint azt, hogy itt bolondot járatnak velünk? Itt valami rossz, kegyetlen rossz tréfáról lehet szó. Az

kétségtelen, hogy agyafurt szélhámosok vannak a kastélyban, mert hiszen erről meggyőződünk, hanem, hogy itt megtréfálnak minket, az az egy bizonyos! . . .

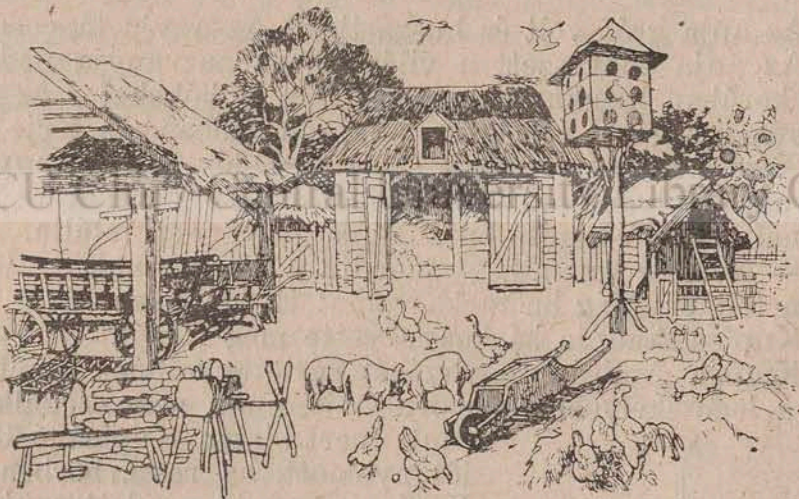
— Hát pedig a katonasággal ne tréfáljanak! Majd én elveszem a kedvüket a bolondozástól! Összetöröm a csontjukat! A két ágyut irányítsák a kastély kapujára, a legénység töltsön és a vezényszóra nyissa meg a tüzelést az ellen a kaliba ellen!

(Folytatása következik.)

GAZDASÁGI UDVAR

Pázsitos udvaron lakik a szegénység. Régi mondás, igaz mondás ez. Szorgalmas gazda udvarán nem nőhet pázsit. Csirájában eltapossák a jövő-menő állatok, szekerek.

A gazdasági udvar hátsó felén áll a csűr, a pajta, a sertésól. Itt van a kocsiszin. A jó gazda nem tartja szabad ég alatt a szerszámot. Hamar romlik a szerszám, ha sokat veri az eső, sokat süti a nap.

A rendes gazdasági udvar a gazda méltó büszkesége. A jó gazda nem szalad a szomszédba szekérért, ekéért, ásóért, kapáért, villáért, gereblyéért. Van neki mindene. Ha valami romlik, mindjárt megcsinálja. Ha ő maga nem tudja megcsinálni, megcsináltatja.

A gazdasszonyt a szobájáról, a gazdát az udvaráról ítélik meg. Tiszta szoba: jó gazdasszony. Tiszta udvar: jó gazda.

E.—ó.

SZÓLJ ÉDESANYADNAK! Németnyelvű divatlapból és kézimunka ujságból szívesen küldünk mutatványszámot! Ugyanígy készséggel küldjük díjtalan divat- és kézimunka tanácsadónkat is! Lapjaink igen szépek és olcsók! Félévi előfizetési áruk 161, 185, 239 lei. Mi érdeklí edesanyátokat? Aesopus lapkiadó

KESE KESERÜ CSALÓDÁSA

(KESERVES LÓREGÉNY.)

Írta és rajzolta: ifj. Pröhle Vilmos.

BEVEZETÉS.

Tulajdonképen pónilóregény-nek kellett volna alcimeznem jelen regényemet, mert kicsi, rövid, nem is regény. De akkor a bevezetésben nem tudtam volna semmit sem írni, pedig valahogyan csak el kell kezdeni, mint az egyszeri betörő mondta, amikor pályát választott.

Ad vocem: betörő! —: Törődjenek bele úgy nyájas, mint gulyás olvasóim, hogy az egész Bevezetés ilyen hosszú.

ELSŐ FEJEZET.

(melyben már van valami.)

Az apja gróf volt és huszártiszt. Az anyja táncosnő.

Az apja odaveszett a világháboruban; anyja pedig 10 éves korában megkapta másodszor a csikókehet s az állatorvos segítségével átment a lóparadicsomba, hős férje után.

Kese, az árván maradt grófi sarjadék, mivel vagyontalan vala, amilyen csak egy ló lehet, eleinte ott maradt a cirkusznál, de a lóidomító butának és gyengének találta.

— Nem ér semmit, — mondta a direktornak. — Tulságosan telivér. Még ha tarka volna! El kell adni.

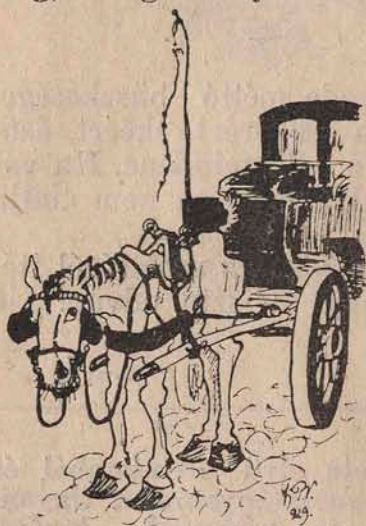
Kupica András bárkocsis vette meg Kesét.

Kupica András szépérezékét sértette minden gömbölyűség, a legcsekélyebb domborulathoz is, amin nem csodálkozhatunk, mert hiszen Kupicáné 120 kilót nyomott, ha rossz bőrben volt.

Kesének nem igen adott enni, úgy, hogy lóhősünk nemsokára lenge, élvezetes látvány volt. A konfliktus rudja tartotta egyensúlyba, különben el fujta volna a szél.

Kese apjától főuri természetet, anyjától művész lelket örökölt; elképzelhetjük tehát, mi volt neki éhen, ostor ütlegek kíséretében reggeltől estig pénzért dolgozni, olyan pénzért, amit a gazdája kapott.

Általában tessék a b. olvasónak sok mindent elképzelni. Muszáj nekem mindent elmondani? Leírni? Csináljanak valamit kezgedék is!...

MÁSODIK FEJEZET (Kese „megbizhatatlan elem“ lett.)

Évek teltek, évek multak, Kese mindig elégedetlenebb lett a sorsával.

— Mégsem járja, — mondogatta a többi bérkocsis lónak — hogy mi dolgozunk, az emberek és a többi állatok pedig csak esznek és isznak.

— Hászén, — mondta egy félszemű gebe, — igaz, de még nálunk is vannak proletárabb lovak. Kérdezz csak meg egyszer egy falusi lovat: mit kell annak dolgozni? Egész héten szánt, fuvaroz, métermázsákat kell huznia; vasárnap pedig kocsiba fogják és métermázsás gazdákat cipel a másik faluba. Nekünk mégis csak könnyebb.

— Ne tőrjék! — horkantott Kese. — Ne tőrjék! Különbömben mondok valamit: Sztrájkoljunk!

— Böles vagy, — mondta egy himpókos táltos, — hogy még több ostort kapjunk és még ennyi ételt se...

— Na ja, — helyeselt egy gyönyörűen girhes paripa — az lenne a vége. De ez a Kese kommunista. Ne hallgassatok rá, még valami bajba visz bennünket, ha a Kupica Andrások meghallják.

Kese aztán hiába prédikált tovább. Többé szóba se álltak vele a lovak. Még nem érték meg a nagy eszmére, — gondolta busan. — Hátha a szamarak okosabbak?

Es a forradalmi gondolkodású ló elindult a szamarak közé.

HARMADIK FEJEZET (Kese fellázad.)

Dr. Azinusz, a szamarak feje és professzora a kiserdei kerekas kut mellett lakott. Egy vasárnapon — valami majális lehetett — a bús szabadsághős, Kese is kint volt az erdőn. Amig a gazdája ivott, bekukkantott Azinusz urhoz, hogy puhatolózzon nála a szamarak lelkihangulatára nézvést és hogy tanácsot kérjen tőle. Mert Azinusz nagyhirű tudós volt. Minden szamar már könyv meg volt neki.

— Barátom, — mondta a professzor, amikor Kese már kiöntötte a szívét, — barátom, elvtárs! Te ló! Lázadj fel, mint az autobilok.

— Mint kik?

— Mint az autobilok, azok a négy gömbölyű lábú, füstfarku kocsállatok, tudod, azok a büdösök, akik benzint isznak. Látod, azok nem túrik meg magukon az embert,

Vagy felfordulnak, vagy megállanak, vagy meggyulladnak, vagy nekimennek valaminek, vagy kipukkannak, — de nem türik az emberek zsarnok kormányzását. Előre a példájuk után, nemes barátom, lovak apja, szamarak szabadítója! Előre! Előre, te nagy állat!

NEGYEDIK FEJEZET (a hatalom polcán.)

Kese minden szavát a lelkébe véste eme lelkesítő beszédnek, sőt minden betűjét e lélekemelő szavaknak, elanynyira, hogy hazafelé menet fellázadt. Neki ment egy fának, felfordította a kocsit, megállt és mivel nem tudta, hogy miként gyulladjon meg és pukkanjon ki, — mert mindent meg akart csinálni egyszerre, az autók üdvös példája után, — felfordult tehát maga is.

— Éljen a forradalom!

Kese lázadásának az lett az eredménye, hogy megint eladták. Egy mézszáros vette meg, akinek ennivaló tervei voltak Kesével, ezért a lankájára vezette a győztes forradalmárt, ahol hét boglya lóhere társaságában hősi megfélemlített a lóproblémáról.

Ő kétségkívül győzött. Azt hitte, hogy a lóállam királyi palotájában van. Nem volt tehát sürgősebb dolga, mint enni, enni, enni. Gondolta, ráér proklamációkat írni, felszabadított alattvalóival törődni. Fő, hogy a hatalom polcára került, — most ehettek.

No, meg is hizott. Olyanná hizott, mint a Kupica Andrások és Andrásnék, az elnyomók, akik ellen küzdött, hogy a lovak többé ne dolgozzanak!

Hm. Hm.

ÖTÖDIK FEJEZET (a lódiiktatura bukása.)

Hm. Hm.

Közeledik a vég.

A fejezetek rövidülnek.

Hisz oly rövid az élet! mással is kell törődnöm.

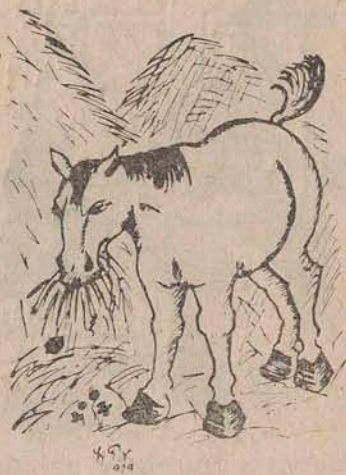
Keséből 227 méter és 18 centiméter hosszú szafaládé füzért csinált Pacauer hentes mester.

— Na? Ez is rövid?

BEFEJEZÉS.

Mint lelkiismeretes regényíró, kénytelen vagyok számot adni Kesse további sorsáról.

Bőrből dobokat csináltak.

És sok-sok faluban meg sok-sok év multán is rajta dobolták a kisbirák: Halljad, ember, halljad! Közhírré tétetik, hogy hétfőn reggel a szekeres gazdák álljanak ki lovaikkal kavicsot hordani. Bum! Bumm! Bumm!

Hogy a szafaládék elfogytak-e? Azt nem tudom, mert amióta ezt megirtam, nem bírok szafaládét enni.

Mi ujság?

A mindentudó gyökér. Mielőtt kloroform- vagy étergőzőkkel altatták el fájdalmas műtét előtt a beteget, jóval azelőtt, hogy fájdalomcsillapításra morfiomot rendeltek, a betegnek a műtét előtt a burgonyafélék növény családjához tartozó mandragóragyökeret adtak. A tudós Dioszkoridész, ki időszámításunk első századában élt, a mandragóragyökér héját édes borba áztatta s ebből az italból adott két vagy három pohárral azoknak, „kiket vágni vagy égetni kellett”. A mandragóragyökér oly nagy szerepet játszott. Neve az alruno szóból származik, s jelentése az, hogy: mindentudó. A Középtenger vidékétől a Himalájáig terem nálunk nem, gyökere a közepétől fogva kettéágazik, s felső részét a törzshöz, a két gyökérágat a két lábhoz hasonlítva, a babonás régiek az egészet valami titokzatos lénynek tartották, ügyes hamisítók pedig a tövén leveleitől és virágaitól megfosztva s a gyökér fejét kissé megfaragva, ügyesen férfi- vagy nőalakot formáltak belőle s hogy aztán az emberhez még hasonlatosabbá tegyék, a fej részébe rejtett árpa- vagy kölesszemből „hajjat” is növesztettek neki, így kikészítve aztán eladták a babonás gazdagoknak. A bécsi nemzeti könyvtárban még most is mutogatják azt a selyemruhába öltöztetett alraunegyökeret, amelyet az alkímista II. Rudolf császár hordott mindig magával. A régi századokban arannyal fizették az alraune gyökerét, mert azt tartották róla, hogy láthatatlanná teszi gazdáját, elásott kincseket szerez meg neki s megfejti előtte a jövő titkát. Minden étkezésnél megkinálták a jobb falatokból s drága ruhába öltöztették. Hogy az avatatlanokat, más szóval a versenyt távoltartsák az alraune keresésétől, azt a mesét költötték, hogy gyökeret „az akasztófa alól nagy gonddal és fáradsággal kell kiásni, tövéhez fekete kutyát kell kötni, hogy kötéll segítségével rántsa ki a földből, de az, aki ássa, dugja be viaszkkal a fülét, mert azzal, aki meghallja a gyökér borzalmas sirását és ordítását, megeshetik, hogy szörnyet-hal.”

Ötvenezer éves ember. A Los Angeles-től alig 135 mérföldnyire levő Mojave sivatagon tudományos kutatás közben egy őskori ember megkövesedett maradványait találták. A leletről azt hiszik, hogy legalább ötvenezer éves. Amerikai tudósok azt mond-

ják, hogy a legrégebb emberi maradványok, melyeket a nyugati világtájakon fedeztek fel, körülbelül huszezer évesek. A most felfedezett csontvázat **mojavei ember**-nek nevezték el s azt hiszik róla, hogy sokkal régebb a Franciaországban 1868-ban talált **cromagnoni** embernél. Crowdon H. Flagler, a mojavei kutatás vezetője, azt mondja, hogy a mojavei ember olyan volt, mint a csimpánz s fejlődésének fokán a legalacsonyabb emberi jellegzetességeket mutatta. Több, mint hat láb magas, vad, harcias külsejű teremtmény lehetett és járása is hasonlíthatott a csimpánzra, mert teste lomhán előrehajolt és hatalmas karjait vonszolta. A Mojave sivatag féltropikus égövének pompájában élt és pusztult el a mojavei ember, Crowdon feltevése szerint, teljesen csupaszon járt; lapos homloku, nagy pofacsontu és kiálló állkapcsu típus lehetett. Duzzadt orra a mai négeréhez hasonlíthatott. Rettenetes vastagságú koponyacsontjai és erősen kifejezett lábai voltak.

A Szahara Európa fűtökemencéje. Ujra, meg újra hallani a Szahara csatornázásának terveiről. Lehet, hogy ez terv nagyon sokáig lesz ábránd, de megérhetjük, hogy a mérnökök egyszer csak mégis komolyan hozzáfognak megvalósításához. Azért hát nem érdektelen elgondolni, milyen visszahatással lehetne Európára nézve az, ha a Szahara jellege oly mélyrehatóan megváltoznék. Ezek a tervek sok mindenre gondolnak, csak egy dologra nincsenek figyelemmel: arra, hogy a Szahara úgy, amilyen most, a maga sivatag voltával és terméketlenségével, forró homokjával s történelmi időben mindjobban kiszáritva, voltaképpen az a **fűtökemence**, amely nagyszerű léglütéssel tartja melegen Európát. Az embernek, ha összehasonlítja, teszem Németországot Kanadával, mellyel egy szélességi fokon fekszik, hogy Kanadában már olyan éghajlat van, mely a középeurópai emberben a sarkvidéki hideg gondolatát kelti, mily következással járna az, ha tavaszkor nem indítaná meg többé a jég olvadását a száraz, meleg déli szél! Ha csak némi csekély változás történnék a déli szelek hozta melegnek mennyiségében, megtörténhetnék, hogy már nem minden évben olvadna fel az a fagy, mely tél idején a talaj mélyében támad s az előálpok országai geológiailag egészen rövid idő alatt elglecserezednének. Európa azt, hogy légmérséklet tekintetében oly előnyös helyzetben van, kettőnek köszönheti: a golfáramnak, melyet az északeurópai partvidékek melegvízfűtésének mondhatunk, s a Szaharából jövő forró levegőtömegeknek, melyek földrészünk belsejét melegítik. Ami változás a melegség e két forrásában történék, nemcsak a hozzájuk földrajzilag legközelebb eső tájakra volna hatással, hanem a lehető legközelebb-ről érintené egész Európát fel egészen Norvégiáig, sőt az egész világot is.

Pompás ízű
magas tápértékű
mindenüft kap-
bató a

STOLLWERCK
TEJKARAMELLA

SZAMÁRVERSENY

Ninesen csuda a nap alatt:
A szamár is versenyt szalad.
Versenyre kél az agárral,
Nem a szamár a szamárral.

Szamárnak, ha esze volna.
Egy lépést se galoppolna.
Hagyná futást az agárnak —
Szamár maradjon Szamárnak.
E—ó.

Bélyeggyűjtők !

Pompásan összeállított, válogatott bélyegcsomagok.
országok szerint szortírozva:

- 200 drb. EURÓPA-bélyeg. A csomag az európai államok háborúelőtti és legújabb kiadású bélyegeit foglalja magában. A legjobb csereanyag. Ára 40 lei.
- 200 drb. HOLLAND-bélyeg, az egyik holland misszió társulat gyűjtésében. Ára 40 lei.
- 200 drb. BELGA-bélyeg. A csomagban rengeteg új megjelenésű belga bélyeg van, amely majdnem minden gyűjteményből hiányzik. Ára 40 lei.

Fenti csomagok a pénz előzetes beküldése ellenében megrendelhetők:

AESOPUS Lapkiadó és könyvterjesztőnél, Satu-Mare

A hét holló

Apró unokáinak meséli: *Elek nagypó.*

Egyszer volt egy ember s annak hét fia. Ez az ember mind azért imádkozott, bárcsak az Isten áldaná meg egy leánygyermekkel is. Isten meg is hallgatta sűrű imádságát, s megajándékozta egy szép kicsi leánycával. De ez a leányka olyan gyenge volt, amikor a világra jött, hogy attól tartottak, egy napot sem él. Nosza, szalasztották a hét fiut, hozzanak friss forrásvizet az erdőből, azzal keresztelik meg a gyermeket, nehogy keresztetlen haljon meg. Szaladtak a fiúk az erdőbe, de amikor a forráshoz értek, mind első akart lenni a merítésnél, s a korszó szépen beleesett a kutba. Bele ám, s merthogy mély kut volt a kut, nem tudták kivenni a korszót. Búsultak szegények, most már mit csináljanak. Nem mertek hazamenni, ott maradtak az erdőben, az apjuk pedig nem tudta elgondolni, hogy mi történhetett velük.

— Bizonyosan játékba kaptak, mondta, s megfeledeztek a vizről.

Hát, csak nem jöttek a fiúk, s az apjuk mind haragosabb lett. Azon való nagy bosszuságában, hogy most majd keresztetlen hal meg a leányka, elkezdett átkozódni:

— Bárcsak mind a heten hollókká változnának!

Még jóformán ki sem röppent a szó a szájából, nagy cserregést, kárrogást hall. Föltekint az ember, s hát hét fekete holló repked felette!

Hej, édes Istenem, nagy erős bubánat ereszkedett az ember szívére, de még nagyobb a felesége szívére. Sirtak, ríttak, a hajukat tépték, de sirhattak, ríhattak, a fiúk bizony hollók maradtak. Na, még szerencsájuk volt, hogy a kislány nem halt meg, de sőt napról-napra erősödött, szépült. Sokáig nem tudott arról a kislány, hogy neki testvérei voltak, de egyszer véletlenül meghalotta a szomszédoktól, hogy volt neki hét testvére s azok miatta hollókká lettek.

Jaj, Istenem, de elszomorodott erre a leányka! Futott az apjához, anyjához s kérdezte:

— Igaz-e, édes szüleim, hogy nekem volt hét fiu testvérem? Hol vannak? Hová lettek?

— Hát bizony, mi türes-tagadás. — mondotta az apja — volt hét fiu testvéred, de azok szegények hollóvá változtak, amikor te a világra születél. Siratjuk is őket halálig.

E pillanattól kezdve nem volt nyugalma a leánycának. Fejébe vette, hogy a testvérei miatta lettek hollóvá s föltette magában — egy élete, egy halála — addig meg nem nyugszik, amíg a testvéreit meg nem találja s az átok alól meg nem szabadítja. Mondotta is a szüleinek, hogy mit akar, de bezzeg azok még csak most sirtak, ríttak igazán! Nem elég, hogy elvesztették hét drága szép fiukat, most még kifogyjanak egyetlen leányukból is! De hiába sirtak, ríttak, a leánycának nem volt otthon maradása. Volt egy kicsi gyűrűje, amit emlékebe kapott a szüleitől,

LEGJOBB IZŰ

BIZTOS HATÁSÚ
KÖHÖGÉS ELLENI SZER A

SIROMALT

GYÓGYSZÖR P

MINDEN GYÓGYSZERTÁRBAN KAPHATÓ

Egy üveg ára Lei 100, kettős üveg ára Lei 150

Tanulságos ismertetőfüzetet
ingyen küld:

„GEA“ — KRAYER LABORATORIUM
TIMIȘOARA

csak ezt vitte magával, no, még egy darab kenyeret, egy korsó vizet: így indult világgá.

Ment, mendegélt a kislány, hegyeken, völgyeken át, erdőn, mezőn keresztül, addig ment, mendegélt, amíg éppen a világ végére ért. Ott a világ végén azomban olyan forrón sütött a nap, hogy a kislány rémülten szaladt tovább: azt hitte abban a helyben hamuvá perzselődik. Szaladt a holdhoz, de az meg olyan hideg volt, hogy szinte megfagyott. Szaladt szegény esze nélkül s meg sem állott a csillagokig. Ezek oly kedvesen ragyogtak, mosolyogtak, leültették maguk közé, kérdezték, mi jóba jár, hogy került ide, s amikor elmondotta, hogy a testvéreit keresi, mondotta az esthajnali csillag:

— No, jó helyen jársz, kis lány. A jéghegyen van a te hét testvéred. Nesze, adok egy kulcsocskát, ezzel majd kinyitod a jéghegy kapuját s ott megtalálod a testvéreidet.

Megköszönte szépen az ajándékot, elbúcsuzott a csillagoktól s szaladt fel a jéghegyre, mint a sebes szél. Ahogy fölért, keresi a kulcsot, hogy kinyissa az ajtót, keresi, keresi, de nem találja. Jaj, Istenem, mit csináljon most? Hogyan szabadítsa ki a testvéreit? Mit gondolt, mit nem, vette a kis kését, lenyiszentette a kis ujját, bedugta a kapuba s ihol, abban a pillanatban felnyílt. Belépett a kapun, de még kettőt sem léphetett, elébe áll egy törpe s kérdi:

— Mit keresel itt, te kis leány?

Felelt a kis leány:

— A testvéreimet keresem, a hét hollót, édes törpém. Itt vannak-e?

— Itt, itt, mondotta a törpe, de most nincsenek itthon. Ha várni akarsz rájuk, amig haza jönnek, akkor csak jere be.

Bement a hét holló szobájába, ott a törpe megterítette az asztalt, rátett hét tányért, hét poharat, mind a hét tányérba ételt, mind a hét pohárba italt. A kislány sorba kóstolgatta mind a hétnek az ételét, mind a hét tányérról evett egy keveset, ivott a poharakból is s az utolsó pohárba beleejtette a gyűrűjét.

Egyszerre csak nagy szárnycsattogást, kárrogást hallott a kislány, a törpe meg jelentette:

— No, kislány, jönnek a holló urak!

Jöttek is a hollók, beröppentek az ajtón, letelepedtek az asztal mellé, elkezdtek falatozni, de mindjárt észrevették, hogy valaki evett az ételükből, ivott az italukból.

— Vajjon ki evett s ki ivott itt? kérdezték egymást. Valami ember volt, az bizonyos.

Akkor a legkisebb holló véletlenül a pohár fenekére pillantott s ott meglátta a gyűrűt.

— Nini, gyűrű! kiáltott. Ez a mi szüleink gyűrűje volt. Nézzétek!

— Az ám! Ez a mi szüleink gyűrűje! kiáltották mind nagy álmélkodással.

— Oh, Istenem, mondotta a legidősebb, ha itt volna a kis huginok, azonnal megszabadulnánk az átok alól!

Abban a pillanatban elészaladt a kis lány az ajtó mögül, ahová elbújt volt, s im, halljatok csudát, a hét holló egyszeribe fiuvá változott! De milyen szép fiúk voltak! Sorba ölelték, csókolták a kis lányt, aztán se szó, se beszéd, indultak haza, meg sem álltak, amig hazáig nem értek. Hát még otthon! Ott volt csak az igazi öröm!

Még ma is mind élnek, ha meg nem haltak.

(Kisbaczon.)

BÉLYEGGYÜJTÉS

Rovatvezető
Dr. GAÁL MIKLÓ

A BÉLYEGGYÜJTÉS ISKOLÁJA.

III. közlemény.

Sir Rowland Hillt tekinthetjük tehát az 1839. évi tervezete alapján az első bélyeg megalkotójának. Érdekes azonban, hogy bármennyire is korszakalkotó volt a bélyeg rendszeresítése, használata mégis igen lassan terjedt. Három év kellett Hill tervezetének megjelenése után ahhoz, hogy Zürichben, (Svájcban) az első bélyeg 1843. évi március 2.-án megjelenjék. Ezt követte ugyanebben az évben Brazília, majd Genf és lassanként, ahogy ennek az igen jelentős ujtásnak fontosságát sorban felismerték, a többi államok is.

Sir Rowland Hill
tervezete 1839

Az 1839.-ben megjelent első angol bélyeg után, (melynek rajzát itt adjuk), a jelentékenyebb európai államok között Bajorország és Ausztria vezették be elsősorban a bélyegrendszert. Az első bajor bélyeg 1849. november 1.-én jelent meg és ezt követte 1850. június 1.-én az első osztrák bélyeg, mely egyben az első Magyarországon használt bélyegnek is tekinthető. Magyarország politikai függőségénél fogva az osztrák bélyegek 1867.-ig Magyarországon is forgalomban voltak, mert a magyar posta ez időpontig a bécsi postaigazgatóság alá tartozott. 1867. június 1.-én azután önálló magyar postaigazgatás lépett életbe. 1867.-től 1871-ig a magyar posta bélyegeit a bécsi államnyomda állította elő és ugyanolyan bélyegeket hozott forgalomba, mint amilyeneket az osztrák posta adott ki. Ez akkoriban azért volt szükséges,

Az első angol bélyeg

mert a magyar posta anyagilag még nem volt kellően megalapozva, s így bélyegeit csupán a nyomdai költségek térítése ellenében az osztrák nyomdában kellett csináltatni.

Az első magyar bélyeg megjelenési időpontja 1871. május 1. Ekkor kerültek forgalomba az u. n. magyar könyvnyomatos bélyegek, melyeknek rajza Ferenc József képmásán kívül a magyar címert is magában foglalta. E bélyeg rajzát Unrein János készítette, aki korának igen jeles és széles körben elismert művésze volt. Az új magyar bélyegeket 2, 3, 5, 10, 15 és 25 krajcár értékben bocsájtották ki és azoknak első kiadásai rengeteg színárnyalati különbséget mutatnak fel. E bélyegek

Az első osztrák bélyeg

használatlan példányai ma már igen jelentős értéket képviselnek, míg a használt példányok ára is átlagosan 30—50 марка között mozog darabonként. (1200—2000 lei.) Természetesen az alacsony címletek ára még nem érte el ezt az értékhatárt. A könyvnyomatos bélyegek második kibocsájtása 1871. augusztus 31.-én történt, e bélyegek értéke azonban az első kibocsájtásuakkal szemben lényegesen kevesebb.

Magyar könyvnyomatos 1871

Ha igaz barátja vagy a Cimborának, el kell mondanod kedves szüleidnek, hogy bármely nyelven megjelent szépirodalmi, tudományos vagy szakmunkát, ifjúsági könyvet legolcsóbban nálunk vásárolhat. Az összes magyarnyelvű szépirodalmi ujdonságokat raktárról szállítjuk igen kedvező áron. Kívánatra díjtalan prospektust küldünk. Milyen könyvek érdeklék születeket? Aesopus lapkiadó, Satu-Mare—Szatmár.

Elek nagyapó üzeni:

Hamvay Erzsébet, Csizfördő, Szlovenszkó. Nagy az örömed az új formájú Cimborában. Nem ok nélkül, mert nemcsak több olvasnivaló van benne, de könnyebben is kezelhető, ha be kötteted. A kért autogrammot elküldtem. — **Török Pista, Nagy szállós, Szlovenszkó.** Egyetlen hibát sem találtam a leveledben Folytatása következékt —

Kezdődy Lacika, Nagyvárad. Örvendek, hogy beléptél unokáim seregébe s várom az ígért levelet. — **Schilling Máriskó, Kolozsvár.** Te is jobban szereted a Cimborát mostani formájában és bekötve valóban jobban fog mutatni. Azt nem tudom, hogy mikor kerülnek sorra a rejtvényeid. Ott vannak a nyomdában s lehetőleg időrendben kerülnek napvilágra. A címem csak annyiban változott, hogy most Baraolt (Barót) Kisbacon utolsó postája. — **Schwarcz Miki, Szatmár.** Ha még nem érted a Szilasy Bálint szép históriáját, várd meg az időt, amíg belenősz s akkor olvasd el. Nagy lesz a gyönyörűséged. A Vadászcastély titkát már megérted s igen szépnek is találsz. Szóval: ez neked való. Annak igen örvendek, hogy nemcsak te találsz igen gyönyörűnek Virágos réten című versemet, de édes apád is. Jól teszed, ha minden héten irsz le-

velet, hadd javuljon az írásod. Édes anyádnak tolmácsold viszontüdvözléteket. — **Lőrincz Vince, Nagyvárad.** Nem félek én attól, hogy nem tudod elolvasni a válaszomat, s amint láthatod, már meg is jelent a válasz első leveledre. Hát csak irj szorgalmasa ns meglátod, hogy minden leveledre kapsz választ. — **Blumenfeld Judit, Kolozsvár.** Levelet, levelet! — **Kovács Laci, Érbogyoszló.** Oly hirtelen elrepült a husvétii vakáció, hogy nem tudtad megírni az ígért levelet. Te sem. Adél sem. Hát bizony, az a természete a vakációnak: gyorsan elrepül. Eszerint nincs más mód: a tanulás idejét kell úgy beosztanod, hogy jusson levélírásra is. Fő, hogy jusson, s javuljon az írásod. Örvendek, hogy a nyert könyvet megkaptad. Ha elolvastad, számolj be róla: tetszett-e. — **Lőrincz Laci, Nagyvárad.** Tanulás közt sem feledkezel meg nagyapóról, s küldenél rejtvényt is, de még az eddigiek sem jelentek meg. Valóban, sokáig tart, amíg a rejtvényre sor kerül, de nem is lehet másként: valóságos rejtvényhegy gyűl össze minden esztendőben. Egyébként nem a megjelenés a fontos, hanem az, hogy élesítsétek elméteket a rejtvényt szerkesztéssel. Azt igen jól teszed, hogy kertészkedel, mert az egészséges foglalkozás. Nagyapó is kertészkedik üres óráiban: ezért maradt fehér hajjal fiatal. — **Engli Gusztáv, Palota-Ilva, Marosmegye.** Oly szépen és szabatosan irsz, hogy diáknak is becsületére válnék. Képzelem az örömet, ha a Helikon tagjai minden nyáron át-rándulnak hozzátok s horgásznak az Ilvában. Persze, te is horgászol velük. Boldog gyermek: már most megismered személyesen Erdély jelesebb íróit. Édes anyádnak levél ment. Iluska hugodat csókold meg nevében.

F E J T Ő R Ő

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít.

A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!

A megfejtések beküldésének határideje a rejtvények megfejtését követő hónap 10-ik napja.

NÉVREJTVÉNY

Beküldte: **Moldvai Marika**

CSEREHÁZI URBÁN

Ennek az urnak mi a foglalkozása?

NÉVREJTVÉNY

Beküldte: **Killner Irénke**

Aron, Károly, Irén, Lenke, Rózsi
E nevek kezdőbetűi helyesen összerakva egy új nevet adnak.

TALÁLÓS KÉRDÉSEK.

Beküldte: **Singer Hus.**

Hogyan repül a tyúk a fatetőre?

Mikor izlik a kiskalma?

Mi az, amit az ökör nem bír el, a varju azonban elbirja?

NÉVREJTVÉNY.

Beküldte: **Kossuth Mihály.**

Rudolf, Nándor, Imre, Tamás, Ernő, Dániel, Sándor, Pál, Árpád, Ödön.

E nevek kezdőbetűi helyesen összerakva egy nagy magyar költő nevét adják.

NÉVREJTVÉNY

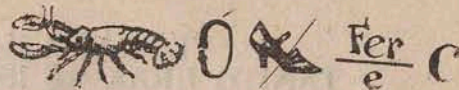
Beküldte: **Barabás Magdus**

Nagyvárad, Igló, Arad, Ipolyság, Orsova, Lugos, Zilah, Nyék, Ré., Iklód.

Ha e helyiségek neveit helyesen összerakjuk, egy híres erdélyi fejedelem édesanyjának nevét kapjuk.

KÉPREJTVÉNY

Beküldte: **Lévay Icke.**

TALÁLÓS KÉRDÉSEK

Beküldte: **Schwartz Lili**

Melyik ló él a tengerben?

Melyik ló arat?

Melyik ló szab?

Melyik ló ellensége a halnak?

SZÁMREJTVÉNY

Beküldte: **Daniels Felicitas.**

2 5 20 27 5 21 22 Butor

25 6 19 4 1 9 Háziállat

18 2 20 5 Becéző név

8 25 11 Főzelék

12 16 Az izületeket köti össze

24 26 15 A hegedü tartója

28 15 22 14 29 Jó étel

10 17 Tiltó szócska

7 mássalhangzó

1-29 Közmondás.

BETŰREJTVÉNY

Beküldte: **Forró Márta**

MÁTRA V i d d d d

Cimbora

K É P E S G Y E R M E K L A P

Szerkesztősége: Batanii-Mici (Kisbaczon) via Baraolt Jud. Odorheiu (Udvarhely m.). E címre küldendők a Cimbora részére szánt kéziratok, az Elek nagyapóhoz írott levelek és rejtvény-megfejtések.

Kiadóhivatala: Satu-Mare (Szatmár), Str. Reg. Carol (József kir. hegy-utca) 12. A kiadóhivatalhoz küldendők a lap előfizetési bejelentései, díjai, könyvrendelések és mindennemű a lap küldését, megszüntetését célzó közlemény.

Előfizetési ára félévenként:

Romániában: **200 lej.**

Csehszlovákiában: **40 korona.**

Magyarországon: **5 pengő.**

Jugoszláviában: **70 dinár.**

A Cimbora könyvvására

VIZSGAI AJÁNDÉKKÖNYVEK.
TANÍTÓ URAK ÉS ISKOLÁK FIGYELMÉBE!

	ára kötve	40 lei
Benedek Elek: Kis Miklós		40 lei
„ Elek apó meséi	„ „	64 „
„ Édes kicsi gazdám	„ „	90 „
„ Óriások és törpék	„ „	88 „
„ Mondák Mátyás kir. korából	„ „	95 „
„ Tündérmesék	„ „	75 „
„ Öcsike levelei	„ „	55 „
„ Öcsike újabb levelei	„ „	55 „
„ Pajkos Peti huncotkodásai	„ „	55 „
„ Pajkos Peti II. sorozat	„ „	55 „
„ Kalandos mesék	„ „	82 „
„ Bohókás mesék	„ „	75 „
„ Honfoglalás mondái	„ „	75 „
„ Tatárjárás mondái	„ „	82 „
„ Vidám mesék	„ „	82 „
„ Állatmesék	„ „	75 „
Faraday: A gyertya természetrajza	„ „	68 „
Gaál Mózes: A három kenyeres pajtás	„ „	75 „
Móricz Zsigmond: Boldog világ	„ „	75 „
Cervantes: Don Quiote	„ „	66 „
Gárdonyi Géza: Bolond Istók	„ „	40 „
Gaál Mózes: A három székely fiú	„ „	44 „
Mikszáth Kálmán: Huszár a teknőben	„ „	40 „
Móra Ferenc: Falun, városon	„ „	64 „
Farkas Pál: Laci Törökországban	„ „	64 „
Szondy György: Börme	„ füzve	30 „
Sebők Zsigmond: A két árvizes gyerek	„ kötve	64 „
Gaál Mózes: Mókus	„ „	90 „
Kertész Mihály: Szökés a teknőben	„ füzve	40 „
Lambérth Géza: Három pápai diák kalandjai	„ kötve	90 „
Móra Ferenc: Rab ember fiai	„ „	90 „
Balázs Ferenc: Mesefolyam	„ füzve	20 „
Fábián Gyula: A zöld elefánt	„ kötve	55 „
Avar Gyula: Kineses turbán	„ „	55 „
Swift: Gulliver a törpék országában	„ „	55 „
Swift: Gulliver az óriások országában	„ „	55 „
Benedek Elek: Öcsike könyve I. sorozat	„ füzve	20 „
Petőfi Sándor: költeményei	„ kötve	90 „
Sebők Zsigmond: Mackó ur I. utazása	„ „	40 „
„ Mackó ur II. utazása	„ „	64 „
„ Mackó ur III. utazása	„ „	40 „
Malonyai Dezső: A Nilus országa	„ „	64 „

Fenti könyveket az összeg előzetes beküldése vagy utánvét ellenében szállítjuk. A pénz előzetes beküldése esetén portómentesen.

AESOPUS LAPKIADÓ ÉS KÖNYVTERJESZTŐ
SATU-MARE.